

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LIQUIDACIÓ

—¿Un parell de bens que s' han deixat escorxar, per ferme guanyar uns quants mils duros á la baixa? Donchs ja ha arribat l' hora de parlar: ¡repruebo el movimiento!

DESPRÉS DEL SAINETE

EL fantasma s'ha desvanescut, s'ha evaporat casi sense deixar rastre, com per art d'encantament.

Partidas que s'forman; partidas que s' desfan, no se sab si a causa de la persecució de que han sigut objecte o per no trobar ambient propici en l'esperit públic... per no trobar *algo* com aquella suhó de humitat que necessitan els bolets pera sortir. No serà aquesta, anyada de rovellons... no serà anyada de boinas.

Per acabar se dona 'l sainete que podia convertir-se en tragedia de una nova guerra civil; pero consti que lo succehit no té res de tranquilisador.

¿Volen que l'algarada haja respost senzillament a una combinació bursátil?

Admetemho aixís, donant per cert que alguns peixos grossos del carlisme, inclús el mateix rey de las húngaras, han fet el seu agost.

Perque 's diu que l'héroo del Toisón, amich dels quartos com tot fill de mare, no ha tingut aquesta vegada cap reparo en associarse als que tenian entre mans el tripi-joch del alsament. S'assegura que ell hi portava dos jugadas: la immediata, o siga la bursátil, y la política, qu'es la que podia venir després, si 'l crit donat a Badalona, a Igualada y a Berga hagués trobat eco en las comarcas ahont predominan els remats carlistas.

Respecte a la jugada primera, era de cop segur. Y en quant a la segona, res hi havia de perdre, dat que 's reservava procedir com el pintor bunyol del quento que al comensar un quadro deya: «*Si sale con barbas será Sant Antón; si no, la Purissima Concepción.*»

Ni més ni menos. Per aixó va mantenirse quiet, en expectativa, sense dir una paraula, sense aprobar ni desaprobar la cosa, fins que al cap de quinze días, veient que no havia *sor-tit ab barbas*, va tenir a bé manifestar que lo succehit l'havia sorprés, y que 'ls que s'havían tirat al carrer ho havían fet sense 'l seu consentiment y en contra de la seva voluntat.

Ab lo qual se provocava un alsa, assegurant aixís el felís éxit de aqueixa jugada a la baixa feta en pochos días, que pot haverli valgut un fort ingrés pera seguir donantse a Venecia aires de gran senyor y comoure 'l cor sensible de totas las húngaras que pujan presentárseli.

Cert que aquesta conducta ignoble y falás hauria de ser més que suficient pera fer perdre a tot carlista 'l desitj de sacrificarse, en lo successiu, per la *santa causa*.

Pero, per desgracia, 'l carlí es un sér escepcional dintre de la escola zoológica. Mescla de tigre y de bé, no renuncia fàcilment a sos instints sanguinaris, y la llana que cria se li xucla las potencias y li tapa els ulls.

Ja pot fern'hi de trastadas el séu amo y senyor, qu'ell s'empenya en no véurelas y no las véu, ni las veurá may.

Aixís donchs, finida com per art d'encantament 'l última algarada, queda íntegra la materia prima per acometre'n de novas, el día que convingui.

Precisament, ab motiu del últim sainete, hem tingut ocasió de veure una part del personal de que disposa la companyia pera donar major extensió a las funcions que ho requereixin, aixís com també s'ha vist que tenen ben provehida la guarda-ropia, per quan s'haja de posar alguna obra de gran espectacle.

La detenció de tants y tants sospitosos, entre 'ls quals hi figuran, com de costum, no pochos cabecillas de sotana, de aquells que cobran del pressupost de culte y clero, sens perjudici de conspirar continuament *ad majorem Dei gloriam*; la circumstancia reiteradament demostrada, de que 'l carlisme te avuy poderosos elements en l'administració dels municipis, en la administració pública, en la magistratura, en la cátedra dels establiments d'ensenyansa, y fins en la policia; y l'existència de dipòsits d'armas, fornitures y vestuari, revelada pels que han lograt descubrirse, que no serán de bon tros tots els qu' existeixen, forman un conjunt de motius de alarma ben justificada, que donan a entendre de una manera clara que lo que no ha sigut avuy, pot ser qualsevol día.

¿Comprehen ara perque havém dit avants que lo que acaba de succehir no té res de tranquilisador?

Y no hi donguin voltas. El perill carlista es degut, y may ens cansarém de repetirho, al esperit reaccionari

de tots els governs de la restauració. No n'hi ha hagut cap, ni 'l mateix Sagasta, que ab l'excusa de aquietar al carlisme, no haja procurat atreuresse'l, aquistantli preponderancia, medis y elements qu' en últim terme s'han de girar sempre contra 'ls mateixos que 'ls hi proporcionan.

Mentres el poble espanyol no prengui la resolució salvadora de intervenir directa y eficazment en la cosa pública, purificant l'atmosfera de tots els miasmas reaccionaris; mentres l'esperit lliberal avuy tan enso-pit per culpa de tots, pels que 'l cohibeixen desde 'l poder, com pels que desde abaix se doblegan sumissos a tals coaccions, no torni a alsarse vigorós y potent, adquirint la importancia que té en tots los pobles civilisats, no s'acabarà may el virus del carlisme.

Y tindrem disgustos, darrera de disgustos: algaradas, perturbacions, qui sab si al últim una nova guerra civil... y sempre un estat de depressió, que a tots els amants de las ideas progressivas, ens fá baixar la cara de vergonya.

P. K.

LLÁSTIMA Y SIMPATÍA

A dir la veritat tenim molt poca fé en els resultats positius del Congrés Hispá-Americá que s'está celebrant a Madrid.

Si Espanya conservés la grandesa antiga; si no s'hagués quedat a la saga de las nacions europeas aparellada ab Turquia; si fos forta com una nació viva y rica com una nació desperta, l'América llatina estaria orgullosa de ser filla nostra y sense necessitat de Congressos de cap mena hi hauria una corrent ferma de simpatia que establiria aviat una comunitat d'interessos, ideas y aspiracions entre Espanya y América, fent possible molt mes aviat l'aspiració d'alguns esperits generosos que somían en una estreta unió de la rassa llatina.

Avuy no es possible res d'aixó encare que pesi a alguns elements que prenen part de bona fe en l'actual Congrés espanyol-america. Podrán lograr algunas midas profitosas, baix el punt de vista material, pera una cosa determinada; podrán estrenyers per un moment las relacionesfec atuosas entre espanyols y americans, pero la nostra Espanya clerical, embrutida per governants petits, rutinaria, fanática, endarrerida no podrá may fondres, en una comunitat d'aspiracions y sentiments ab la lliure América pletórica de vida, que sab mirar ab ulls serens el pervindre y que no porta a sobre la impedimenta d'una colla d'institucions rancias.

Quan Espanya vulgui de debó reconstituir sa antiga familia atrayentse sas fillas emancipadas, despertant en ellas las afeccions que neixen del respecte, de la admiració y de la gratitud, tindrà de comensar pera reconstituhirse ella des-prenentse dels elements insáns qu' avuy la esplotan y la deshonran, fentse gran per sas libertats, forta per sos avensos materials y respectada per son desarrollo intelectual.

Mentres aixís no siga, mentres continuem soportant governs eunuchs y despilfarradors, clero ignorant y agabellador de riquesas y conciencias, militarisme ab mes superbia que disciplina y tantas cosas mes que acaban ab la poca vida que 'ns queda, las nostras fillas d'América no farán mes que darnos de tant en tant aquestas mostras de simpatia y llástima que 's prodigan a un *parent* desgraciat.

Algunas avuy potser encare protestarian si 'ls repetían massa que son fillas d'Espanya.

JEPH DE JESUS

Lescena a Barcelona, la primera ciutat d'Espanya per la seva riquesa y la seva cultura.

Escenari: la barraca de un solar per construir del carrer de Lepanto (Poble Nou). Protagonista: el cadáver de un jornalero, de uns 34 anys d'edat. Personatjes: un agent de l'autoritat que disposa que 'l cadáver siga recullit, y un facultatiu que certifica que la defunció ha sigut ocasionada per un catarro gástrich-febril.

Antecedents: l'infelis, sentintse malalt, havia anat dos días avants al Hospital de la Santa Creu, en demanda de aculliment, ahont van despedir-lo dihentli que no hi havia llit disponible. Y no sabent ahont darla, aná a morir sol y abandonat dintre d'una barraca.

Tessís del terrible drama: Barcelona no té dret a adornarse ab totas las galas del luxo, mentres hi haja un hospital que no té llits y s'dongui 'l cas de un sér humá que pot morir com el pobre jornalero del Poble Nou.

De una correspondencia del *Avi Brusi*, a propósit de l'última intentona carcunda:

«...entendiendo que el fracaso se debe en primer término a la falta de ambiente que hoy día existe en España para plantear el problema de la guerra civil, y después a la rapidez y energía con que procedió el Gabinete, *remediando con ello imperdonables abandonos cometidos por el anterior, que realmente, y digan lo que quieran los señores Dato y Silvela, con sus frecuentes é inoportunos viajes del verano último dejaron totalmente abandonada la cuestión de orden público.*»

L'Avi Brusi es aixís: ¿Goberna en Silvela? ¡Vinga

ferli encens! ¿En Silvela cau? Se li esberla 'l cap de un cop de encenser.

Un párrafo del discurs de 'n Romero Robledo davant dels gremis de Madrid:

«Aunque yo no tuviera historia, aun cuando ahora viniese por primera vez a la política, en estas circunstancias no me declararía ni monárquico ni republicano, porque la libertad, la grandeza de la obra que perseguimos exige el concurso de los monárquicos liberales, al par que de los republicanos, si hemos de sacar a la patria del decaimiento en que yace.»

En Romero Robledo hauria de comprendre que ni 'l mateix Blondin era capás de fer una revolució, passant la maroma y ab el balancí a las mans.

Segóns noticias, la iglesia de Las Corts de Sarriá amenassa ruina.

Lo qu'es a mí ben poch m'importa, perque ni la de Las Corts ni cap altre iglesia ha de atrapar-me a sota, quan s'aclofin.

Desde que hi vist que ni las iglesias s'aguantan, sens dupte per falta de fé, virtud que, segóns diuhen, tot ho sosté, ja 'ls juro jo que no m'hi pendrán per altre.

Ab motiu del últim alsament carlista, 'l país apenas ha dit res.

¡Y qué ha de dir, si li tenen posada la mordassa! Per combatre al carlisme y a la reacció, no existeix més que un remey: ¡la llibertat!

Están enfutismats alguns carlins que havían emigrat a Fransa, perque 'l govern de la República ha dictat ordres molt serias, fentlos allunyar de la frontera.

Era per ells molt cómodo veure 'ls toros desde la barrera, y en actitud de saltar a la plassa, a la primera ocasió propicia.

S'ha de reconeixer que aquesta vegada la República francesa s'ha portat ab nosaltres com una bona ve-hina.

¿Y de huelgas, cómo están?—preguntarán vostés. Y jo 'ls diré:—Vaja, homes, no siguin tan curiosos. Y considerin una cosa: las garantías constitucionals ja fá temps que están declaradas en huelga forrosa. En cambi, lo únich que no hi está, treballant de valent, es 'l llapis roig de la censura.

Unicament dos bisbes, dels 57 que cobran del Estat, han reprobat l'última intentona carlista: 'l de Barcelona y 'l de Cuenca.

Y encare no ho han fet directament y per compte propi, sino per boca de ganso, o sigui: reproduhint en el *Butlletí oficial* de sa respectiva diócesis certa circular del Papa recomenant al clero que no prengui part en las lluytas candents de la política.

¡Dos bisbes no més, y encare per exhibir la menor cantitat de condemnació possible!

Be pot afirmarse, donchs, que 'ls que consumeixen la major part del pressupost del clero sempre 'n portan una a la butxaca y un'altra dintre de la mitra.

Ja no hi ha partidas carcundas.

En cambi hi ha encare suspensió de garantías, estat de siti y censura previa.

Tot s'acaba; tant sols dura la censura.

Llegeixo:

«En els circuls polítichs s'ha parlat avuy de que 'l govern sab que 'ls *jefes* de policia de alguns punts estavan complicats y en connivencia ab els carlistas.»

Y donchs, ¿quinas midas de rigor ha prés contra aquests fulanos?

¿Midas de rigor? Bah, bah; diguem ab la sarsuela

¡puntos suspensivos!
¡Más vale callar!

CARTAS DE FORA

Vilafranca del Panadés.—Crech que 'ls cementiris son lliures en quant a poderlos visitar tots els ciutadans que ho tinguin a bé; pero 'l de aquesta vila deu sér diferent dels altres, puig sols se pot visitar aprofitant el moment d'entrarhi un mort. Y encare aixís, días emera, una trentena de personas que 's trobavan dintre, moltas de las quals hi tenen propietat, sigueren expulsadas per un sepulturero, per ordre, segóns digué, del Secretari de la Junta, qu'es per mes senyas el célebre Sr. Rabanisa.—No li faltava mes que aixó per acabar-se d'acreditar, y fer mérits perque al millor día, el gran Turch ens l'envihi a buscar y li dongui 'l nomenament de Bajá de set quas.

Rupit.—Aquí vá un cas que 'ns vá fer riure molt. Ens trobavam en un café parlant del moviment carlista, quan vá entrar un ex-oficial de las tayfas del Xich de Sallent en la passada guerra, y prenent un períodich de damunt la taula per enterarse segons, digué, dels successos, notarem tots que feya veure que 'l llegia tenintlo cap-per-vall. Al esclat de las riallas de tots els presents, vá retirarse, no sé si per tirarse altra vegada al camp, o per anarse'n a la nona, trayentse avants la tupida mantellina que trajinava.

LA CARLINADA

Un registre

Va practicar-se, d'as enrera en lo Palau del duch de Solferino, situat en la Baixada de Sant Miquel. No havia quedat a la casa mes que 'l cotxero, la seva dona y un noy de 15 anys. L' amo es a pendre 'ls ayres al extranger. El registre doná per resultat el trobo de alguns fusells, carrabinas y bayonetas, per qual motiu el cotxero signé de tingut. Per cert que quan se l' enduyan, de un grupo que s' havia format al carrer, sortiren crits de «¡Morin els carlins!» «Matéulo! Matéulo!»

Copo de una partida

La partida d' en Pepus, que s' havia format a la Casa blanca de las Costas de Garraf, propietat de don Eusebi Güell, y qu' es la que s' havia deixat veure per alguns punts de la comarca del Panadés, vá ser copada d'as enrera per una secció de Mossos d' Esquadra, al mando del cabo Bartolomé del puesto de la Granada. En Joseph Miró (a) Pepus, fill de La Bisbal del Panadés, de uns 54 anys d' edat, alt, de pel ros y blanch y ab un ull de vidre, es un home d' escassa instrucció. En la campanya del any 72 vá militar a las ordres de 'n Miret, havent sigut l' home de confiansa de 'n Nas Ratat, havétseli conferit al acabar la guerra 'l grau de comandant. En aquests últims temps tenia al seu càrrech la portería de la casa de un marqués de Barcelona.

Pero ell s' ha escapat, mentres que 'ls 14 homes que manava, varen caure com hem dit en poder dels Mossos d' Esquadra, qu' en número de 18 feya algún temps que 'ls hi seguían la pista.

Per fi, lograren sorprendrels dintre de ca 'n Verdaguer, casa de pagés situada en el terme de Sant Joan de Mediona.

Els mossos van veure apostat un centinella ab boyna, y van donarse manya per apoderarse d' ell; y desde aquell moment la rendició dels que s' trobavan dintre de la casa sigué joch de pocas taulas.

Tots ells portavan uniforme semblant al usat pels de Badalona: brusa blava y boyna roja: estavan armats ab remingtons y disposavan de cent tiros per individuó.

Previa la seguretat que 'ls donaren els mossos que tenian la casa voltada, de que no se 'ls faria mal, se rendiren sense resistència.

Poch ans del copo, eixiren de la casa dos individuos—un dels quals era en Pepus—y lograren escapar, a pesar dels disparos que 'ls hi feren els mossos. En lo lloch que degueren atravesar, s' hi trobaren men tart algunas tacas de sanch.

Els individuos de la partida d' en Pepus sigueren conduhits a Barcelona y posats a la disposició de l' autoritat militar.

EL PASTOR IMPROVISAT

ATERRORISATS pel llop, que un día sí y un altre també atacava 'l remat en busca de carn fresca, els pobres béns corrian desolats per la montanya sense saber ahont trobar refugi.

Els pastors, els uns havian mort, els altres havian abandonat a las infelissas bestias. Dels gossos no se 'n podían refiar. Faltats de direcció y juguets dels seus mals instints, més els servían de rémora que d' auxili.

—¿Qué farém?—deyan els esporuguits béns, creyent veure un llop en cada roca;—¿qué será d' aquest remat, entregat indefens al seu enemich, sense protecció, sense gufa, sense un trist rabadá que sápigam manejar el mandró ab una mica de garbo?—

Un día, quant més desconsolats se trobavan, els béns se vejeren sorpresos per la visita d' un home barbut, dents grossas y ab un accent andalús que delatava la seva procedencia.

—Salut y herba—digué l' home de las dents, encarantse ab el remat:—¿No 'm coneixéu?

Casi tots els béns van fer que sí ab el cap.

—¡Vaya si 'l coneixían!... Era un fulano que avans de ser home havia sigut llop, y dels grossos. ¡No se 'n havia menjats poch de caps de bestiar!... ¡No n' havia esguerradas pocas ni gayres de crías!...

—¿Qué anava a buscarhi per aquells móns de Deu?

—Molt senzill, amables béns—va dir l' home contestant a las sevas preguntas:—vinch a salvarvos.

—¿Tú?

—Jo. ¿Qué té de particular?

—¿Tú, que has sigut llop, que tantas llágrimas ens has fet derramar, que encare tens la teva casa plena de pells nostras?

—¿Tú salvarnos?

—Deixeuvos de sensiblerías, tiréu un vel sobre 'l passat y siguém práctichs. ¿No heu sentit devegadas parlar de calaveras, que després d' una vida desordenada s' han tornat poch menos que ángels? ¿Per qué no puch ser jo un d' aquestos?—

L' argument era bastant lògich y 'ls innocents béns van acceptarlo. Es clar: Sant Pau, avans de sant havia sigut hereje; Santa Magdalena, una pendonot. ¿Quin inconvenient hi havia en que aquell home fés una cosa parecida?

—¿Quedém donchs en que m' acceptéu per pastor?—preguntá 'l de las dents, colococtse al davant del remat.

—Si vens ab bon fi...

—Ja us ho he dit: confiéu ab mí y no tinguéu por de res. D' avuy endavant el senyor llop tindrà de buscarse la vida d' un' altra manera.

—¿Quinas ordres ens donas?

—Seguíume, y tots montanya amunt.—

Els béns, entussiasmats per la paraula del nou pastor, comensaren a enfilarse per aquellas penyas.

—¿Qu' hem de pujar molt?

—¡Amunt, sempre amunt! Quan siguém a dalt, el món será nostre.—

Acabavan casi d' arribar a la punta, quan el pastor, aturantse en sech, vá donar l' alto al remat.

—Apreciables béns—va dirlos:—aquí dalt veig que no hi faríam res. Desfém el camí y torném avall. Nòstra salvació es a la planura.—

Obedihent a la seva veu, el remat va donar mitja volta y buscá altra vegada 'l camí del plá.

Pero al trobarse al plá, el pastor semblá amidar l' espay ab la mirada y torná a dirigir la paraula als béns.

—No 'ns convé aquesta planura. Fet y fet, en lloch estarém tant bé com a la cresta de la montanya.

—¿Altre cop al cim?—exclamá un bè, menos pacient que 'ls demés.

—¡Poch replicar, y amunt! El que desconffhi de mí, que abandoni la colla. No 'n vull d' animals que pensin pel seu compte.—

¡Tornemhi!... Encare que fatigats y cuberts de suor, els béns cumpliren l' ordre y escalaren l' altura que 'l pastor els senyalava.

Mes tampoch, al ser a dalt, l' home de las dents va mostrarse satisfet.

—¡Avall per segona vegada!—críd al remat ab veu impetiosa.

Y 'l remat va tornar cap avall.

—¿Ja va ser abaix?

—¡Amunt, com si no haguessim fet res!

Y 'l remat torná amunt.

—¿Arribá altra volta al cim?

—¡Altra vegada avall!

Y de abaix fentlos pujar a dalt y de dalt fentlos anar abaix, tant y tant abusá 'l pastor dels pobres animals, que desconfiant aquests de la pericia del home de las dents y fins sospitant si estaria d' acort ab el llop per aburrirlos, van abandonar-lo un día, convensuts de que ab aquellas manobras no s' anava en lloch.

El pastor—ens haviam olvidat d' apuntarho—s' deya Cis-co y era d' un poble que li diuhen Antequera.

FANTÁSTICH

L' ARGUMENT DE LA COMEDIA

Si no venen novas ordres, dimars las Corts s' obrirán. Ab la deguda reserva ¿vols saber lo que farán?

A modo de sinfonía, nostres dignes baladrés comensarán per resoldre quí ha de presidir 'l Congrés. Hi haurá una lluyta espantosa y al fi quedará nonibrat el que ja fa tres senmanas que sab que ha de ser votat.

S' alzará mossen Marcelo y ab el seu somris etern ens dirá per quina causa s' ha fet càrrech del govern.

En son discurs sibilítich hi sortirá 'l cor viril, l' abnegació, 'l patriotisme y otras cosas per l' istil. No hi haurá ningú qu' escolti la seva peroració, pero al acabar, tot bitxo trobará que té rahó.

L' inimitable Silvela s' alzará darrera seu, comensat, com es de rúbrica, prometent que será breu; pero parlará tres horas, fins que 's trobará rendit, total per vení a quedarnos sense saber lo que ha dit.

Hi haurá explicacions de 'n Dato y del jovincel Gasset, volgent probar qu' en la crisis tothom va jugar molt net.

En Linares farà l' home, en Maura parlará clá, tindrém dos mots de 'n Gamazo, en Sagasta 's gratará...

Compareixerá en Romero ab tres discursos valents, d' aquells que no més serveixen per enganyá als innocents; s' armará un xiquet de gresca, perque 'l públich depravat que frequenta la tribuna no 's tingui per estafat; y un cop discutit el tema de la regeneració; s' aplaudirá al senyó Azcárraga y... endavant la professó.

Capítul de pressupostos, El ministre plorará explicant la gran miseria que 'l país li fa passá. Dirá que 'ls gastos son grossos y 'ls ingresos molt petits; qu' es necessari que 's paguin els deutes endarrerits, y que, per ahorrar disgustos y extranyas complicacions, li hem de permetre que aumenti cinch ó sis contribucions.

Els sagastíns al sentirho mourán un escándol gran; els republicáns, per fórmula, també potser cridarán.

«¡Que aixó no pot tolerarse!» «¡Que aixó es matá a la nació!» Y entre aquestas y otras bromas

s' anirá a la votació, s' apropará la requisita dels nostres últims dinés, els diputats farán mutis... y no passará res més.

Si no venen ordres novas dimars las Corts s' obrirán. Tú, lector, avans d' obrirse, ja sabs tot lo que farán.

C. GUMÁ

EL FENÓMENO DE SANS

Ha cridat molt l' atenció en la barriada de Sans, el naixement de dos perfectes cossos de noya units pel coll y pel ventre. Cada hú de aqueixos cossos té 'l cap, els brassos, las mans y 'ls peus, en estat perfecte de desarrollo, havent viscut el temps natural dintre del ventre de la seva mare. Es de notar la circunstancia de que 'ls dos cossos s' alimentessin per medi de un sol cordó umbilical, morint poch temps després de haver nascut.

La mare viu, contant sols 21 anys de edat y portantne no més que un de matrimoni.

Es natural que aquest cas extraordinari haja despertat de una manera poderosa l' interés de molta gent. Aquests días a Sans no 's parlava de altra cosa, y eran moltas las personas que passavan a visitar a la partera.

Y no obstant, si bé 's mira, existeix a Espanya, un cas paregut, ab la diferencia de que las dos criaturas en lloch de haver mort poch després de naixer viuhén admirablement y están que casi esclatan de tan grassas.

Son las dos oligarquías que 's reparteixen el poder y 'l pressupost de la nació. Enganxadas pel ventre, desde 'l memorable pacte del Pardo, son dos sers que 'n forman no més que un y tan parecuts de fesomia, de costums, gsnos y manera d' obrar que casi s' arriban a confundre l' un ab l' altre. Totas dugas, quan se trobavan el ventre de la seva mare. D.ª Política Monárquica s' alimentavan per medi del mateix cordó umbilical; pero desde que varen sortir a la llum de la vida, maman del mateix biberó, pero alternativament, de manera que quan l' una 'l deixa, l' altra 'l pren; pero en circunstancias tan extranyas, que quan l' una xucla, l' altre sembla que dejuni, pero de retop s' engreixa.

No en vá están enganxadas pel ventre. P. DEL O.

ASÍ podrém fer aquí a Espanya com aquells venedors dels Encants que plegan la parada per falta d' existencias.

Ara mateix el govern s' acaba de pulir els últims objectes que possehiem, ó sigan tres islas escadueras del grupo de las Filipinas, que havian quedat fora de la demarcació senyalada en el tractat de París. Son las tals la de Cagayán, la de Sibuti y la de Joló. En aquesta última hi havia fet Espanya un gasto considerable de sanch y de diners, a pesar de lo qual las tres islas han sigut cedidas als yankees per cent mil duros.

—Senyors yankees, preneume aquestas tres y plego.

Pero escoltin:—¿No tenim a Espanya una Constitució del Estat?

—Crech que sí.

—¿Y en aquesta Constitució, no hi ha un article, l' 55, que prohibeix terminantment enagenar ni una particula de territori espanyol sense permís de las Corts.

—Naturalment, que hi es.

—Llavors ¿cóm s' explica que s' haja efectuat la venta de aqueixas tres islas en una forma tan irregular?

—Molt senzill: el govern els las haurá cedidas embohicadas ab els fulls de la Constitució, prenentlos per paper vell, y aixís tot de un cop ens hém quedat sense Constitució y sense islas.

En Polavieja, en us de la llicencia que se li acaba de concedir se 'n ha anat a passar un any al extranger.

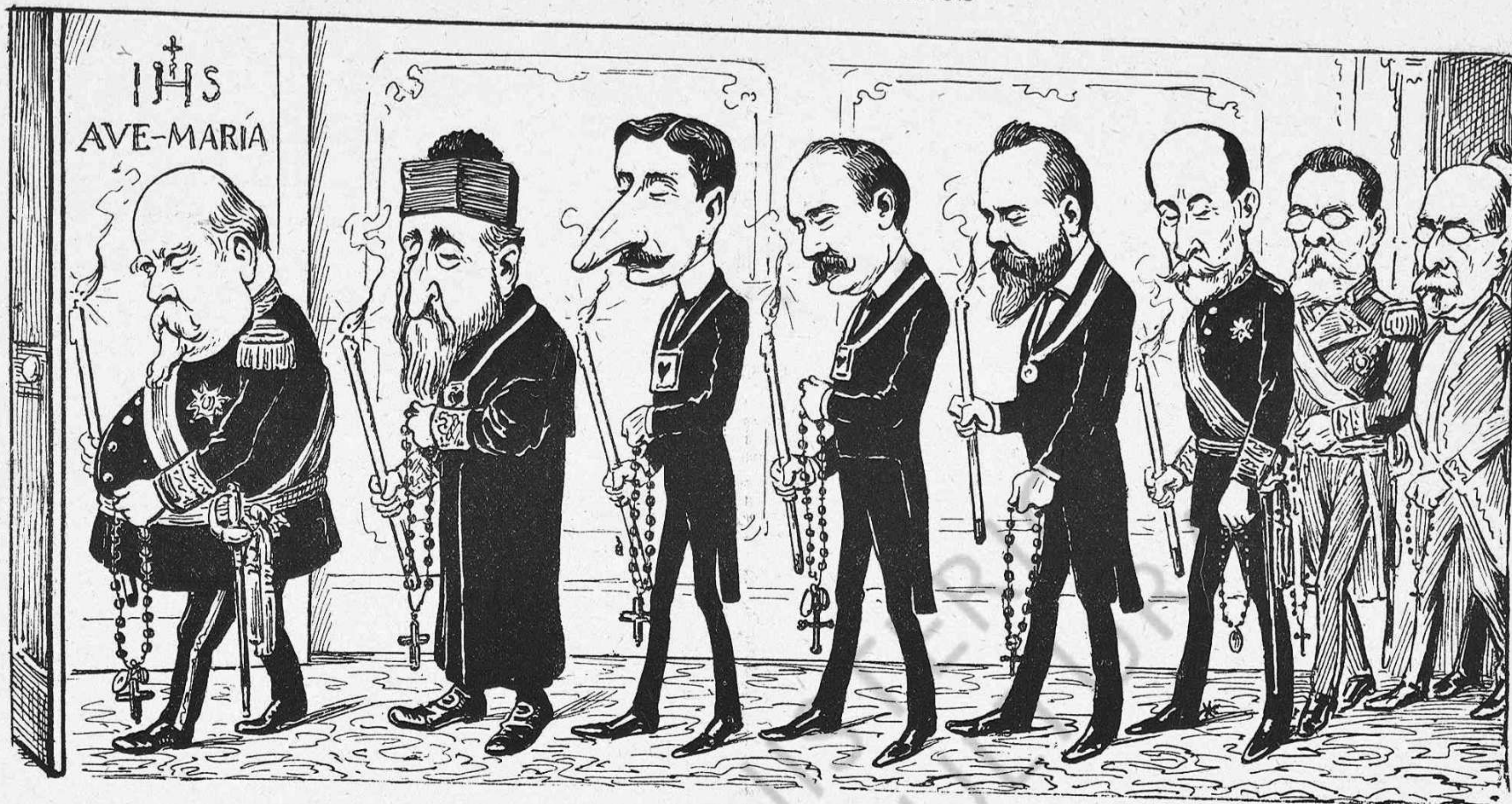
¿Quántas y quántas cosas no poden passar aquí a Espanya en el transcurs de un any?

Y vels'hi aquí com aixís com moltas yegadas succeheix que 'ls tontos donan lliçons als sabis, de la mateixa manera generals tinguts poch menos que per cegos, demostren véurehi mes de lluy que molts altres que van per aquestos mons de Déu ab uns ulls oberts com unas taronjas.

En Romero Robledo ha pres la revenja dels seus fracassos gallegos, reunint als gremis de Madrit en un banquet de prop de dos mil cuberts.

Els botiguers de la vila del Os están entussiasmats ab la prédica que 'ls hi ha dirigit l' ex-pollo antequerá.

UN MINISTERI DE BEATOS

La professó vá per dintre.

Ara sols falta veure l'efecte que produirà l'aliança de la vara ab la barra.

Dels troncs sempre 'n solen descendir els grans exemples pels pobles.

Aquí tenen sino la reyna de Servia: quatre mesos fá á penas que s'ha casat, y ja ha tingut un noy.

Per alguna cosa son reynas.

Els embrassos de las súbditas duran nou mesos; ellas, en cambi si vé 'l cas, com á Servia, ab quatre mesos en surten, y no perque hajan fet Pasqua avants de Rams... ¿volen callar? sino per un privilegi especial de la naturalesa, que fá qu' en certas cosas, els reys vajan mes adelantats que 'ls pobles.

¿Volen, si no fos aixís, que 'l part de la reyna de Servia, s'hagués fet públich per tot arréu á só de bombo y campanillas?

Se necessitava un home de talla per la presidencia del Senat, y han echado mano de 'n Tejada Valdosa, que si volen que se 'l veji presidir, ó bé haurán de serrar els pejes de la taula, ó bé será menester sustituirli 'l silló per una basseta.

Y no obstant, els homes menuts com á presidents de un cos colegislador tenen una gran ventatja, y es la de que, quan s'arna una de aquellas barrilas, en que tot vá en l'ayre, poden amagarse sota de la campaneta.

Molts dels barcos qu' en Silvela destinava á ser desguassats, en Ramos Izquierdo ha decidit posarlos en servey actiu.

De manera que l' un desguassava y l' altre torna á guassar.

Perque aixís es la Marina: una guassa pura.

Prompte s' obrirán las Corts, y vostés veurán, com no resulta cert que 'l ministeri que presideix el general Azcárraga, haja de durar molt poch.

Precisament l' Azcárraga té condicions personals especialíssimas que asseguran la seva estabilitat.

No 's necessita poch brahó per derrubar aquella enorme massa de carn. Podrán ferla rodolar; pero ¿tirarla á terra? ¡Imposible!

Quan á n' en Sagasta li demanan la seva opinió sobre l' actual estat polítich, no diu res y 's grata la barba.

En Sagasta es un home que gratant se surt de tot.

Se grata la barba, quan es á la oposició, y quan goberna, grata la butxaca dels contribuyents.

Nom de alguns cabecillas de las fracassadas partidas careundas.

Hi havia 'l Frare de Malanyeu; Frare, nom eclesiástich.

Hi havia també, 'l Silvestre Minores. Minores, un llatítorum en tota regla.

Hi havia finalment el Gori. Gori-gori, 'l cant dels ensotanats.

Vels'hi aquí uns tipos que ab la cara pagan, y ab el nom també.

Molts se preguntan: ¿Entre tants registres com s' han fet aquests días fins en el domicili de molts sants varons que gastan barret de teula, quan no 'l deixan per la boyna, quántes convents han sigut objecte de una mida semblant?

Fins ara ningú sab que ni un sol haja sigut molestat en lo més mínim.

¿Será que 'l govern considera 'l refugi de las ordres monásticas com á baluards de la llibertat?

¿Quí sab mare de Deu!... No en vá se 'ns obliga á viure en plena y perpetua animalial!

Á L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Co-ro-na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Solfas—Fasols.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La portera de la fàbrica.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Londres.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Apeles Mestres.

Han endevinat totas ó part de las solucions del número passat: Manel Bonachí, Un cacauhero endarrerit, Forfustefalta, Vicens Sala, El rey de las calamitats, Un cap de tróns y Magalon, Xich de Reus, A. Billoch y B., Peret Oli Uga, Joan Bosch y Romaguera, J. A. Aell Eese, J. G. Lofusteret, Campaner Graciós y Un mistayre ambulat.

XARADA

MONÓLECH INFANTIL

—¿El dos-dos ha anat á Olot y la mamá está ocupada vestint á la doble-versa? L' ocasió la pintan calva; qui no se la prima-dos es un valent papanatas, Agafo un tros de segona, y en lloch d' aná á estudi ¡alsa!

faig tot, me 'n vaig á passeig y tot rodant pel Ensanxe lleigeixo tota la tot que hi trobat sobre la taula.

T. M. CATS

ANAGRAMA

Un municipal vá dir que total lo noy Vidal á tot volia total; mes ella pogué fugir.

E. ZOLÁ B.

GEROGLÍFICH

QUI

M : M

I

H O I I N V T I V
O V I O

BIANCHI

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans: Rosendo Vidal P., Frederich Gómez (Masnou), Un cap de trons y Magalon, Xich de Reus, J. Billoch y B., J. B. y R., Sir Gras Ol, Joseph Eseriu, Masdecó, Miquel Bosch y Roca, Campaner Graciós, Joseph Xatart, F. Canet P., Un de l' agregació. Manso número 1 y Ebantes Galtí.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fá per casa.

Ciudadans: Bianchi, J. Carbonell, Eduardo, Manuel R. Llum Inarias, Pere Oli Uga, Lluís Viola y P., Un comparsa retirat, Albert Daroca, Fot Aell Eese, Joan Torrent y M., Bacaina de Blanes, y Un nyébit encostipat.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá: Sinteta Rosa: L' inserció que 'ns demana no es possible; no, senyora, aixó es una miseria. Demani cosas de mes bulto.—Rafael Fuertes: El dibuix que 'ns envia té l' intenció d' un Miura de deshecho; á pesar d' aixó don Tancredo resta impassible y el ninot vá á la panera.—Amadeu Doria: Está relativament bé.—Quimet Bigorra: Retrata un amor tant viu el seu vers, senyor Bigorra, que sembla escrit á la torra per allá al fort del istiu.—F. Carreras P.: Si no tot, bona part.—Lluís G. Salvador: ¡Aquesta llima, senyor Lluís, que se li rovellará!—F. P. O.: Som de la mateixa opinió, pero, á qué xiular si 'ls ases rotatius no volen beure?—Joseph Batista: No, no es que se 'ns extraviés. Cás de que la composició fós com la copia que 'ns remet, el descuyt estriba en haverli acceptada. Lo demés no vá.—Dr. Ortiga: Pensém com el senyor Marqués: vosté es un ingeni universal. Aixó de las esclofollas aplicadas com adobs á las plantacions de fabas, no ho deixi de má, solliciti privilegi y després veurém. Per de prompte els originals, com no 'ns servian, han anat á la panera dels adobs.—J. F. y G.: Rebuda la remesa de composicions y n' aprofitarem alguna.—Juani: En lo próxim número n' dirém alguna cosa.

Avis

L' ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera 1901

Sortirá molt aviat.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mítj, 20

Estampa de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer Olin, 8